

[Fisker.]

Tikronesøddel, man her fra konservativ Side stiller Husmændene i Udsigt, har de for øvrigt aldrig nogen Sinde rejst Krav om — jeg kan sige tværtimod; Husmændene, de smaa Jordbrugere har Gang paa Gang vendt sig imod ethvert Forsøg paa at nedsætte den faste Beskatning. Det er ikke disse Skatter, som er mest trykkende, og udover en meget lille Kreds af de største Jordbesiddere vil dette Forslag ikke have nogen særlig Interesse.

Jeg maa sige, at som Kriseforslag virker det i højeste Grad ejendommeligt. Medens en velhavende Gaardejer eller Proprietær eller Godsejer, en Mand, som maaske har en Formue paa en halv eller en hel Million, vil kunne faa den Nedsættelse af Skattebyrden, som der her er Tale om, saa vil en anden Mand med en tilsvarende Ejendom, men med Gæld til op over Skorstenspiiben ikke kunne faa andet eller mere. Er det en rationel Kriseforanstaltning, naar man ikke sonderer mellem Hjælp til den Mand, der virkelig er i Nød paa Grund af Krisens Tryk og den store Gældsbyrde, og den Mand, som har sin Ejendom og maaske tillige har en stor Kapital at gardere sig bag? Den Art Kriseforanstaltninger tror jeg ikke, de ærede Forslagsstillere vil høste nogen Ros for ud over Landet, og selvfølgelig kan de heller ikke vedtages her paa Rigsdagen.

Det andet Afsnit af Forslaget, der omhandler en Forhøjelse af Statstilskuddet til Kommunernes Aldersrenteudgifter, ser jeg med større Velvillie paa, og jeg kan for saa vidt billige Hensigten med Forslaget. Der er al mulig Grund til at træde hjælpende til overfor Kommunerne, som i Kraft af deres Forsørgelsespligt har maattet tage Følgerne af den sociale Nedsnkering fra 1927, som nu har vist sig fra først til sidst at være en eneste økonomisk Vildfarelse. Man kan naturligvis nok ved Lovgivning begrænse de Udgifter, Staten har til offentlig Forsorg, men man kan jo ikke fritage Kommunerne for deres grundlovsmaessige Forpligtelse til at underholde de Mennesker, der er ude af Stand til ved egen Hjælp at skaffe sig det nødvendige Udkomme, og naar vi ser paa de kommunale Regnskaber, saa bærer disse i høj Grad Vidnesbyrd herom. Det vilde derfor være meget ønskeligt, om man ved at fordele disse Forsørgelsesbyrder paa en anden, bredere og mere retfærdig Basis, saaledes som det allerede fra Regeringens Side er foreslaaet, vilde aabne Mulighed for en Lettelse af det Tryk, som nu i mange Kommuner truer med at sprænge alle Rammer. Det er for saa vidt glædeligt, at det

konservative Folkeparti nu ogsaa har faaet Øjnene aabne herfor — tidligere har det ikke været Tilfældet. Det er allerede nævnt i Dag, at for kun faa Dage siden markerede det ærede Parti en ganske anden Stilling, da man vendte sig imod Forslaget om Hjælpen til de arbejdsløse; dette Forslags Vedtagelse vilde jo have betydet en højst paa-krævet Hjælp til Tusinder af Arbejdere, som uden egen Skyld og mere end andre maa betegnes som kriseramte, og det vilde tillige have været en meget værdifuld Hjælp for de Kommuner, som nu alene maa bære den Byrde, som disse Menneskers Underhold betyder. Her forpassede de Konservative en god Lejlighed til at yde Kommunerne en Haandsrækning. Det samme var Tilfældet for nogen Tid siden, da vi her i Tinget vedtog et Forslag om at forøge Statstilskuddet til Hjelpekasserne; det skete uden de Konservatives Medvirkning. Heller ikke da havde man altsaa Forstaaelsen af det nødvendige i at hjælpe Kommunerne i deres øjeblikkelige Vanskeligheder. Og jeg mindes, at det konservative Folkeparti, sammen med Partiet Venstre, i Fjor i det andet høje Ting standsede to Lovforslag, hvis Vedtagelse vilde have været af Betydning for Kommunerne. I det ene Tilfælde drejede det sig om særlige Tilskud til Kommuner med meget store Hjelpekasseudgifter og i det andet Tilfælde om at paalægge Arbejdsløshedsfonden $\frac{2}{3}$ af Udgifterne ved særlig Hjælp til de arbejdsløse.

Der har altsaa været rig Lejlighed for det konservative Folkeparti til at vise Forstaaelse af Kommunernes vanskelige Stilling, men hidtil har man vendt det døve Øre til. Nu foreligger der imidlertid fra Partiet et Forslag, som giver Udtryk for et andet Standpunkt, og for saa vidt som Partiet kan give rimelig Anvisning paa, hvorfra Staten skal hente de Penge, der her er Tale om, vil jeg intet have imod at træde i nærmere Forhandling med Partiet om Lovforslagets videre Skæbne. Jeg vilde dog mene, at der maaske kunde findes et andet og bedre Grundlag for Fordelingen end det opstillede, og jeg vil gerne, foranlediget af en Udtalelse af den ærede Ordfører ved Lovforslagets Forelæggelse, sige, at hvis det er Hensigten, at der skal foretages en Nedsættelse af de kommunale Skatter af samme Størrelse som det Tilskud, Staten her yder, maa jeg vende mig imod Forslaget. Man maa dog kunne give Kommunalbestyrelserne fri Raadighed over de Penge, her er Tale om, og lade dem anvende dem paa den Maade, som de skønner er bedst; paa hvilken Maade et Beløb end